

in žena cigana, ki je šel v mesto po crklo kozo. Zvedeli smo, da je imel ta cigan tri žene, katerih ena mu je ušla, a dve sta mu še zvesti. Selo šteje štiri rodbine in ima tudi svojega načelnika. Zdelo se mi je, da so vsi odrasli prebivalci in kar je bilo „količkaj“ zbežali in se skrili v hosti.

Mučen vtisk je napravilo name to cigansko taborišče. Zvedavo sem gledal na umazane vrabce, ki so se smejali in prekucevali po prašnem ležišču. In tudi cigani so božja bitja, sinovi tistega Boga kakor mi. Ono, kar potrebujejo ti ljudje za življenje, se skoro nič ne razlikuje od onega, kar zahteva žival, da živi. Padli so na božji svet kakor murin v travi ali lev v puščavi, in kar najbliže pride pod roko, to jim je v hrano. Ne sejejo in ne žanjejo, in vendar žive. V revščini odrastejo in ne čutijo je, bogastva ne poznajo, pohlepnost po slavi in časti, ki dviga in podira narode in razjeda mir, zadovoljnost in srečo posameznika, je neznana v njih taboru. Pravilo: Spoznavaj samega sebe in spoznal boš svet — pač menda poznajo, a o onem, kar nas tako silno tlači, ko smo bili do kraja spoznali vrtoglavo človeško družbo, nimajo pojma. Neznani jim je ostal naš nauk o lastnem dostojanstvu, nauk, ki v svojih posledicah provzroča, da se silimo stati drug nad drugim, vsak na prvem mestu, s katerega bi vsak rad mahal z gorečo šibo po besnečih in zavidajočih ga sobratih. Preskromen narod! In vendar ne izumrje. No, kaj bi bilo s človeštvom, ko bi bilo ostalo na njih stališču! Prav ima modrijan, ki pravi, da ne živi oni, ki ne hrepeni po višjih ciljih.

V i d a.

Vse tiho čez polje, vse tiše
gre veter, ves blag in ljub;
vse više spè mesec, vse više,
tam v dalji molčijo že hiše —
Kaj mlado srce nocoj vzdise,
kaj polni ga up in obup?

Na mojih ustnih drhti še
tvoj prvi poljub . . .

Milan Pugelj.

